

Hänen majesteettinsa
tutkimuksia

"Miss Marple
kohtaa
The Crown -sarjan."
The Bookseller

"Korvaamaton ja
hurmaava – oikea
kruununjalokivi!"
Veronica Henry

WINDSORIN SOLMU

S. J. Bennett

*Hänen majesteettinsa
tutkimuksia*

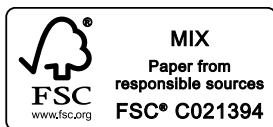
WINDSORIN SOLMU

S. J. Bennett

Suomentanut Kaisa Haatanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
The Windsor Knot

© S. J. BENNETT 2020
SUOMENKIELINEN LAITOS © KAISA HAATANEN JA WSOY
ISBN 978-951-0-45650-7
PAINETTU EU:SSA

E:lle

Ja Charlielle ja Rosille,
jotka yhdistävät
fiktion nautinnon
totuuden tavoitteluun

Osa 1

Honi soit qui mal y pense

(»Häpeä sille, joka tästä pahaa ajattelee«)

SUKKANAUHARITARIKUNNAN TUNNUSLAUSE

HUHTIKUU 2016

Luku 1

Kevätpäivä oli lähes täydellinen. Ilma oli raikas ja kirkas, ja lentokoneiden jättövanat viilsivät jälkiä ruiskukan väriselle taivaalle. Windsorin linna loisti hopeanhoitoisena aamuvalossa hänen edessään puiston puunlatvojen yläpuolella. Kuningatar pysäytti poninsa ihaillakseen maisemaa. Mikään ei tehnyt niin hyvää sielulle kuin aurinkoinen aamu Englannin maaseudulla. Kahdeksankymmenenyhdeksän vuoden jälkeen hän yhä ihaili Jumalan kätten työtä. Tai evoluutiota, jos nyt halusi olla aivan tarkka. Mutta tällaisena päivänä Jumala tuli mieleen.

Jos hänen pitäisi valita suosikki kaikista asunnoistaan, se olisi juuri tämä. Ei Buckinghamin palatsi, joka oli kuin asuisi kullatussa toimistorakennuksessa keskellä liikennemyppyä. Ei Balmoral eikä Sandringham, vaikka ne olivatkin hänellä veressä. Windsor oli aivan yksinkertaisesti hänen kotinsa. Täällä hän oli viettänyt lapsuutensa onnellisimmat päivät: täällä oli Kuninkaallinen metsästysmaja, muistot joulunäytelmistä, ratsastusretkistä. Tänne hän yhä palasi viikonlopuiksi palautumaan kaupunkielämän loput-

tomasta muodollisuudesta. Tänne Papa oli tuotu haudan lepoon, ja rakas Mami myös, ja Margaret heidän vierelleen, vaikka se olikin vaatinut järjestelyjä ahtaassa holvissa.

Jos vallankumous joskus tulisi, hän mietti itsekseen, tänne hän pyytäisi päästä viettämään eläkevuosiaan. Vaikka tuskin häntä päästettäisiin. Vallankumoukselliset lähettäisivat hänet luultavasti... Niin, minne? Pois maasta? Jos niin, hän haluaisi Virginiaan, joka oli nimetty hänen kaimansa mukaan, ja siellä oli syntynyt Secretariat, joka oli voittanut Triple Crown -laukkakisat vuonna -73. Itse asiassa se ei olisi ollut ollenkaan niin kauhea tulevaisuuden näkymä, ellei olisi olemassa Kansainyhteisöä ja Charlesparkaa, ja Williamia ja Georgea vielä niin sievästi perimysjärjestyksessä odottamassa kaiken hirveyden jälkeen.

Mutta Windsor olisi paras paikka. Täällä kuningatar kestäisi mitä tahansa.

Tältä etäisyydeltä linna näytti rauhalliselta, joutilaalta ja uneliaalta. Sitä se ei suinkaan ollut. Sisällä viisisataa ihmistä oli jo työnsä ääressä. Linna oli kuin kylä, ja tehokas kylä olikin. Hän ajatteli mielellään heitä kaikkia, aina tilejä tarkistavasta päähovimestarista kamarineitoihin, jotka sijasivat vuoteita eilisen illanvieton vieraiden jäljiltä. Mutta tänään kaiken yllä oli varjo.

Yksi juhlien esiintyjistä oli löydetty aamulla kuolleena vuoteestaan. Hän oli ilmeisesti kuollut nukkuessaan. Kuningatar oli tavannut miehen eilen. Itse asiassa tanssinut tämän kanssa. Mies oli nuori venäläinen, joka oli soittanut juhliissa pianoa. Niin lahjakas, niin viehättävä. Mikä kauhea isku perheelle.

Linnunlaulu peittyi ylhäältä kuuluvaan moottoreiden jylyyn. Kuningatar istui satulassaan ja kuuli kimeää ulinaa, ja taivaalle katsoessaan hän näki Airbus A330:n valmistautuvan laskeutumiseen. Kun asuu Heathrowin lento-reitin varrella, oppii lentokonebongauksen asiantuntijaksi, vaikka jokaisen liikenteessä olevan matkustajakoneen tunnistaminen ääri viivojen perusteella onkin temppu, jota hän ei olisi välttämättä halunnut oppia. Lentokoneen ääni sai hänet havahtumaan ajatuksistaan ja muistutti, että hänen olisi palattava papereittensa ääreen.

Ensin kuningatar päätti, että hänen täytyisi selvittää, miten nuoren miehen äiti voi. Tavallisesti hän ei kyllä juuri ollut kovin kiinnostunut vieraiden ihmisten sukulaissuhteista. Omassakin perheessä oli tietämistä. Kun yksityissihteeri oli aamulla kertonut uutisen, hänellä oli ollut hyvin outo ilme. Vaikka kuningattaren henkilökunta pyrki alati suojelemaan häntä kaikelta ikävältä, hän tiesi aina, milloin jotakin oli tekeillä. Ja tekeillä jotakin nyt epäilemättä oli, hän äkkiä tajusi.

»Eteenpäin vain», hän kehotti poniaan. Tallirenki hänen vierellään kannusti puhumatta omaa ratsuaan.

Aamiainen oli päättymässä Pienessä valtiokabinetissa goottilaisen, koristellun katon alla. Kuningattaren ratsumestari söi pekonia ja munia Canterburyn arkkipiispan, Moskovan entisen suurlähettilään ja muutaman muun hidastelijan seurassa.

»Mielenkiintoinen ilta», hän sanoi arkkipiispalle, joka oli sijoitettu istumaan hänen vasemmalle puolelleen. »En tiennyt, että tanssitte tangoa.»

»En minäkään», voihkaisi hänen vierustoverinsa.
»Rouva Gostelow suorastaan pyyhkäisi jalat altani. Pohkeitani särkee vietävästi.» Arkkipiispa madalsi ääntään.
»Kertokaa, kuinka naurettava olin asteikolla yhdestä kymmeneen?»

Ratsumestarin huulet nytkähtivät. »Siteeratakseni Nigel Tufnelia: suoritus oli yhdessätoista. En ole aivan varma, olenko koskaan kuullut kuningattaren nauravan niin.»

Arkkipiispa kurtisti kulmiaan. »Tufnel? Oliko hän täällä eilen?»

»Ei. Hän oli *Spinal Tapissä*.»

Katuva tanssija irvisti ujosti. »Hyvänen aika.» Hän nojautui eteenpäin hieroakseen pöydän alla toista jalkaansa ja herätti vastapäätä istuvan äärettömän kauniin, mallinlaihahan nuoren naisen huomion. Suuret, tummat iirikset näyttivät näkevän suoraan arkkipiispan sieluun. Nainen hymyili vaimeasti. Arkkipiispa punastui kuin koulupoika.

Mutta Masha Peyrovskaja ei katsonut häntä vaan hänen lävitseen. Edellinen ilta oli ollut naisen elämän intensiivisin kokemus, ja hän nautiskeli yhä sen jokaisesta sekunnista.

»Illallinen», hän harjoitteli päässään, »ja yö linnassa. Illallinen ja yö linnassa. Viime viikolla kävin Windsorin linnassa illallisella ja yövieraana. Juuri näin. Hänen majesteettinsa Englannin kuningattaren kanssa. Tekö ette ole käyneet siellä? Nuo juhlat ovat niin hurmaavia.» Ikään kuin tällaista tapahtuisi joka viikko. »Jurin ja minun huoneet olivat kaupungin suuntaan. Hänen majesteettinsa käyttää samanmerkkistä saippuaa kuin me. Hän on niin hauska,

kun hänet oppii tuntemaan. Hänen timanttiensa vuoksi voisi vaikka kuolla...»

Mashan aviomies Juri Peyrovski lääkiti melkomoista krapulaansa juomalla, joka oli tehty hänen oma reseptinsä mukaan tuoreista vihreistä vihanneksista ja inki-vääristä. Henkilökunta oli erittäin taitavaa. Juri oli kuulut huhuja, että kuningatar piti aamiaismurojaan muovisessa säilytysrasiassa (hänen majesteettiaan ei kuitenkaan näkynyt heidän kanssaan aamiaispöydässä). Hän oli odottanut, että linnan tyyli olisi ollut vanhanaikaisen englantilainen, »kulahtaneen tyylikäs», eli huoneet olisivat olleet rapistuneita ja liian kylmiä ja maali olisi kuoriutunut seiniltä, mutta hän oli saanut väärää tietoa. Esimerkiksi tässä huoneessa oli taidokkaasti asetellut punaiset silkkiverhot, pöydän ympärillä oli kaksi tusinaa niihin sopivaa kullattua tuolia ja mittojen mukaan tehty matto oli virheetön. Kaikki muut huoneet olivat yhtä moitteettomia. Edes hänen oma miespalvelijansa ei löytäisi täältä juurikaan huomautettavaa. Illalla nautittu portviini oli sekin ollut erinomaista. Ja viini. Oliko brandyakin ollut? Hän muisti sen hämärästi.

Huolimatta päänsä jyskytyksestä hän kääntyi vasemmalla puolellaan istuvan ex-suurlähettilään vaimon puoleen ja kysyi, kuinka hänen tulisi edetä saadakseen henkilökohtaisen kirjastonhoitajan, sellaisen, jonka he olivat tavanneet eilen illallisen jälkeen. Ex-suurlähettilään rouva, joka ei tiennyt vastausta, mutta jolla oli paljon rahattomia, oppineita ystäviä, väänsi charminappulansa kaakkoon ja teki parhaansa.

Heidät keskeytti huoneen oviaukkoon ilmestynyt pitkä nainen, jolla oli korpinmustat hiukset ja klassinen

housupuku. Hän seiso i dramaattisessa asennossa käsi lanteella, ja hänen kar miinipunaiset huulensa olivat huolesta supussa.

»Olen pahoillani! Olenko myöhässä?»

»Ette ollenkaan», sanoi ratsumestari rakastettavasti, vaikka olihan hän, erittäin myöhässä. Monet vieraista olivat jo palanneet yläkertaan valvomaan viikonloppulaukkujensa pakkaamista. »Meillä on täällä varsin leppoosaa. Tulkaa tähän viereeni istumaan.»

Meredith Gostelow purjehti lakeijan esiin vetämälle tuolille ja nyökkäsi hartaasti, kun hänelle tarjottiin kahvia.

»Nukuitteko hyvin?» kysyi tuttu ääni hänen oikealta puoleltaan. Se oli Sir David Attenborough, jonka ääni oli yhtä sointuva ja huolehtivainen kuin televisiossa. Se sai naisen tuntemaan itsensä uhanalaiseksi pandaksi.

»Mmm, kyllä», hän valehteli. Hän katsahti istuutessaan pöytäseuruetta ja näki kauniin Masha Peyrovskajan hymyilevän hänelle vienosti, mikä oli saada hänet istumaan tuolinsa ohi.

»Minä en saanut nukuttua», Masha sanoi käheällä, matalalla äänellä. Usea pää kääntyi hänen puoleensa, ei kuitenkaan hänen aviomiehensä, joka rypisti kulmiaan tuoremehunsa suuntaan. »Ajattelin koko yön kaikkea kau neutta, musiikkia, kaikkea... сказка. Kuinka se sanotaan englanniksi?»

»Satua», suurlähettiläs mutisi pöydän toiselta puolelta ääni särkyen.

»Niin, satu. Eikö kaikki olekin kuin satua? Kuin olisi Disneyn maailmassa! Mutta tyylikkäässä.» Hän vaiken i.

Puutteellinen englannin kieli rajoitti hänen ilmaisuaan, mutta hän toivoi, että into välittyisi hänestä. »Olette onnekas.» Hän kääntyi ratsumestarin puoleen. »Te käytte täällä usein, yes?»

Tämä virnisti, aivan kuin nainen oli sanonut jotakin vitsikästä. »Totta kai.»

Ennen kuin nainen ehti alkaa pohtia miehen huvittuneisuuden syytä, uusi lakeija, upean näköisenä punaisessa liivissään ja mustassa hännystakissaan, käveli hänen aviomiehensä luokse ja kumartui kuiskaamaan tämän korvaan jotakin, mitä Masha ei erottanut. Puna kohosi Jurin kasvoille, ja hän työnsi tuolinsa taaksepäin ja seurasi sanaakaan sanomatta lakeijaa ulos huoneesta.

Myöhemmin Masha ajatteli, että hänen ei olisi pitänyt mainita mitään saduista. Jollakin tavalla kaikki oli hänen syytään. Koska satujen ytimessä hän vaanivat aina pimeyden voimat. Pahuus piilee juuri siellä, missä me sitä vähiten kaipaamme, ja usein pahuus voittaa. Kuinka typerä hän olikaan ollut ajatellessaan Disneytä, kun hänen olisi pitänyt muistaa metsän Baba Jaga.

Emme ole koskaan turvassa. Vaikka kietoutuisimme turkkeihin ja timantteihin. Ja vielä sekin päivä koittaa, jolloin olen vanha ja yksin.

Luku 2

»Simon?»
»Niin, teidän korkeutenne?» Kuningattaren yksityissihteeri, Sir Simon Holcroft, nosti katseensa pitelemästään kalenterista. Kuningatar oli palannut ratsastusretkeltään ja istui pöytänsä ääressä yllään harmaa tweedhame ja suosikkikašmirvillatakkinsa, joka korosti hänen silmiensä sineä. Hänen yksityinen olohuoneensa oli viihtyisiä – ollakseen goottilaisessa linnassa – ja täynnä notkuvia sohvia ja erilaisia aarteita ja muistoesineitä. Sir Simon viihtyi siellä. Hänen majesteettinsa äänessä oli kuitenkin terävyyttä, joka sai miehen tuntemaan olonsa hiukan hermostuneeksi, vaikka hän tekikin parhaansa peittäääkseen sen.

»Se nuori venäläinen. Liittyykö asiaan jotakin, minkä olet jättänyt kertomatta?»

»Ei, teidän korkeutenne. Ruumista viedään uskoakseni parhaillaan ruumishuoneelle. Kahdentenkymmenentenätoisena päivänä presidentti aikoo saapua helikopterilla, ja me ajattelimme, että te ehkä...»

»Älkää vaihtako puheenaihetta. Teidän kasvoillanne oli ilme.»

»Anteeksi kuinka, teidän korkeutenne?»

»Kun kerroitte uutisen. Yrititte säästää minua joltakin. Sitä ei pidä tehdä.»

Sir Simon nielaisi. Hän tiesi täsmälleen, miltä oli yrittänyt suojella ikääntynyttä hallitsijaansa. Mutta pomo oli pomo. Hän yskähti.

»Hän oli alaston, teidän korkeutenne. Kun hänet löydettiin.»

»Niin?» Kuningatar tuijotti häntä. Hän kuvitteli mielessään hyväkuntoisen nuoren miehen makaamassa alasti sängyssään peiton alla. Miksi se olisi epätavallista? Philipin tiedettiin omassa nuoruudessaan vieroksuneen pyjamaa.

Sir Simon kohtasi kuningattaren katseen. Hänellä kesti vähän aikaa ymmärtää, että kuningatar ei pitänyt tilannetta mitenkään outona. Mutta hän tahtoi tietää enemmän yksityiskohtia; Sir Simon vyötti kupeensa.

»Tuota, alaston, lukuun ottamatta purppuranpunaista aamutakkia. Jonka vyönauha, äärimmäisen valitettavasti...» Hän etsi sopivia sanoja. Hän ei pystynyt tähän. Nainen täyttäisi kahden viikon päästä yhdeksänkymmentä.

Kuningattaren tiukka katse muuttui teräväksi, kun hän ymmärsi mitä Sir Simon tarkoitti.

»Yritättekö sanoa, että hän roikkui vyönauhasta?»

»Kyllä, teidän majesteettinne. Äärimmäisen valitettavasti. Kaapissa.»

»Kaapissa?»

»Tarkkaan ottaen vaatekaapissa.»

»Vai niin.» Syntyi pieni hiljaisuus, kun he molemmat kuvittelivat näkyä ja toivoivat, että eivät olisi kuvitelleet.

»Kuka hänet löysi?» Hänen äänensävyensä oli tarmokas.

»Yksi taloudenhoitajattarista. Joku oli kiinnostanut huomiota siihen, että mies ei tullut aamiaiselle, ja –» Hän piti pienen tauon yrittäessään muistaa nimen. »Rouva Cobbold meni tarkistamaan, oliko hän hereillä.»

»Kuinka rouva Cobbold voi?»

»Huonosti, teidän majesteettinne. Uskoakseni hänelle on tarjottu keskusteluapua.»

»Kuinka erikoista...» Kuningatar yritti yhä kuvitella tapahtunutta mielessään.

»Aivan niin, teidän majesteettinne. Ilmeisesti kyseessä oli kuitenkin vahinko.»

»Todellako?»

»Se kuinka hän oli... ja huone.» Sir Simon yskähti taas.

»Kuinka hän oli mitä, Simon? Mitä huoneesta?»

Sir Simon veti syvään henkeä. »Esillä oli myös naisten... alusvaatteita. Huulipunaa.» Hän sulki silmänsä. »Paperipyyhkeitä. Ilmeisesti hän... oli kokeilemassa jotakin. Mielihyvätarkoituksessa. Hän ei todennäköisesti aikonut...»

Tässä vaiheessa Sir Simon oli jo tummanpuhuva kasvoiltaan. Kuningattaren kävi häntä sääli. »Kuinka kauheaa. Ja poliisi on kutsuttu paikalle?»

»Kyllä. Komissaari on luvannut olla ehdottoman hienotunteinen.»

»Hyvä. Onko miehen vanhemmille kerrottu?»

»En tiedä, teidän majesteettinne», Sir Simon sanoi ja teki muistiinpanon. »Otan asiasta selvää.»

»Kiitoksia. Oliko tässä kaikki?»

»Melkein. Olen kutsunut iltapäivällä koolle kokouksen julkisuuden hillitsemiseksi. Rouva Cobbold on jo osoittanut asiassa suurta ymmärtäväsyyttä. Olen aivan varma, että hän on meille ehdottoman lojaali, ja teemme asian myös henkilökunnalle selväksi: ei puheita. Meidän on kerrottava muille vieraille kuolemasta – vaikka tietenkään ei kuolintavasta. Koska herra Brodsky tuli eilen tänne herra Peyrovskin mukana, tälle on jo tiedotettu asiasta.»

»Hyvä on.»

Sir Simon katsoi taas nopeasti kansiotaan. »Eli jäljelle jää siis kysymys siitä, missä tarkkaan ottaen haluatte toivottaa Obamat tervetulleeksi...»

He jatkoivat työskentelyä normaaliin tapaan. Kaikki oli kuitenkin hyvin huolestuttavaa.

Että sellaista oli tapahtunut täällä. Windsorissa. Kaapis-
sa. Purppuranpunaisessa aamutakissa.

Kuningatar ei tiennyt, oliko enemmän pahoillaan linnan vai miehen puolesta. Tietenkin tapahtunut oli paljon traagisempaa nuorelle pianistiparalle. Mutta kuningatar tunsikin linnan paremmin. Tunsikin sen kuin omat taskunsa. Kaikki oli kauheaa, kauheaa. Ja vielä niin hurmaavan illan päätteeksi.

Kuningattaren tapana oli viettää keväisin Windsorissa kuu-
kausi pääsiäisen aikaan. Vapaana palatsin kohtuuttomasta
muodollisuudesta hänen oli mahdollista kutsua vieraita
rennompiin ja epämuodollisempiin tilaisuuksiin – eli jär-
jestää kahdenkymmenen hengen kokoontumisia sadan-
kuudenkymmenen hengen juhlaillallisten sijaan ja tavata

vanhoja tuttavita. Tämän nimenomaisen illanvieton pääsiäisen jälkeisenä viikonloppuna oli kylläkin Charles osittain kaapannut, sillä hän oli halunnut käyttää tilaisuutta hyväkseen pedatakseen palveluksia joiltakin rikkailta venäläisiltä jotakin lempiprojektiaan varten, johon tarvittiin ylimääräistä rahaa.

Charles oli pyytänyt kutsua Juri Peyrovskille ja hänen ylliluonnollisen kauniille nuorelle vaimolleen, kuten myös hedgerahastonhoitajalle nimeltään Jay Hax, joka oli erikoistunut Venäjän markkinoihin ja oli tunnettu lamaanuttavasta tylsyydestään. Palveluksena pojalleen kuningatar oli suostunut tähän, vaikka olikin lisännyt vieraslistaan muutaman oman ehdotuksensa.

Istuessaan pöytänsä ääressä hän mietti vieraslistaa, jonka kopio hänellä oli papereittensa joukossa. Sir David Attenborough oli luonnollisesti ollut mukana. Hän oli aina mainiota seuraa ja vielä kuningattaren ikätoverikin, mikä nykyään oli jo harvinaista. Sir David oli kuitenkin ollut hyvin synkkänä ilmaston lämpenemisen takia. Voi voi sentään. Kuningattaren ratsumestari, joka oli tullut käymään parin päivän ajaksi, ei taivaan kiitos turhia synkistellyt. Seurueessa oli ollut vielä eräs kirjailija ja hänen käsikirjoittajamiehensä, jonka lämpimän sydämellisissä elokuvissa englantilaisuuden syvin olemus tiivistyi. Ja Etonin provosti puolisoineen, he asuivat lähiseudulla ja kävivät vierailulla usein.

Charlesin takia hän oli lisännyt vieraslistalle ihmisiä, joilla oli yhteyksiä Venäjälle. Hiljattain kotimaahan palannut Moskovan suurlähettiläs... Venäläissyntyinen Oscarin

voittanut näyttelijätär, joka oli perustellusti tunnettu muodokkuudestaan ja myrkyllisestä kielestään... Kuka muu? Aivan oikein, se kuuluisa brittiläinen naisarkkitehti, jonka piirustusten mukaan parhaillaan rakennettiin Venäjälle uutta siipeä museoon, ja vielä venäläisen kirjallisuuden professori ja hänen aviomiehensä (näinä aikoina ei koskaan voinut tehdä ennakko-oletuksia professoreiden sukupuolesta tai seksuaalisesta suuntautumisesta – kuten Philip oli saanut oppia kovimman kautta – mutta tässä tapauksessa kyse oli naisesta, joka oli naimisissa miehen kanssa).

Ja joku vielä... Hän katsoi vieraslistaa. Aivan niin, Canterburyn arkipiispa tietenkin. Hän oli toinen tuttu vieras, ja hänen saattoi aina luottaa ryhtyvän keskusteluun, jos joku vieraista jostakin syystä jäi tuppisuuksi, niin kuin ikävä kyllä saattoi käydä. Toinen valitettava tilanne saattoi olla se, että kaikki puhuivat aivan liikaa, niin että hyvä kun hän itse sai suunvuoron. Ja tähän oli melko vaikea puuttua lukuun ottamatta tuimaa katsetta silloin tällöin.

Kuningatar halusi mielellään tarjota aina vierailleen jotain kevyttä ohjelmaa, ja herra Peyrovski oli ehdottanut Charlesille nuorta suojattiaan, joka »soitti Rahmaninovia kuin enkeli». Mukana oli myös kaksi balettitantsijaa, jotka esittivät *Joutsenlammesta* soolotansseja tsaarinajan tyyliin musiikkitalenteen säestyksellä. Koko ohjelma oli hienostunut, vakava ja sielukas. Todellisuudessa kuningatar oli odottanut iltaa huolestuneena. Hovin pääsiäissesongin tarkoitus oli olla tunnelmaltaan hilpeä, mutta Charlesin *fête à la russe* oli kuulostanut erinomaisen synkältä.

Ja silti. Koskaan ei voi tietää mitä tapahtuu.

**Kun kaikki katseet kohdistuvat
hänen majesteettiinsa, kukaan ei tule
ajatelleeksi mitä kaikkea hän
puolestaan näkee – saammeko esitellä
täydellisen yksityisetsivän,
kuningatar Elisabet II:n!**

Windsorin linna, 2016. Illalliskutsujen jälkeen
yksi vieraista löytyy huoneestaan kuolleena.

Asian arkaluonteisuuden vuoksi tutkimukset yritetään
hoitaa vähin äänin häiritsemättä hänen majesteettiaan.

Mutta kun kuolema paljastuu murhaksi ja epäilyksen
valokeila kääntyy henkilökuntaan, kuningatar Elisabetin
ei auta muu kuin ottaa ohjat omiin käsiinsä ja ratkaista
mysteeri – aivan niin kuin monta kertaa aiemminkin.

Hienovaraisesti ja diplomaattisesti tietenkin, koskaan
kunniaa itselleen ottamatta – as one does.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45650-7